

Meg nem hallgatott imádság?

Időpont: 1960. február 21. Hatvanad vasárnap

Helyszín: Nagybarát

Alapige: 2 Kor. 12,1-10.

A dicsekvés azonban nem használ nékem; rátérek azért a látomásokra és az Úrnak kijelentéseire.

Ismerek egy embert a Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-é, nem tudom; ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig. És tudom, hogy az az ember, (ha testben-é, ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja), Elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie.

Az ilyennel dicsekeszem; magammal pedig nem dicsekeszem, ha csak az én gyengeségeimmel nem. Mert ha dicsekedni akarok, nem leszek esztelen; mert igazságot mondok; de megtűrtőztetem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit hall tőlem. És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem; És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekeszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.

Ez az ige egy imádság története. Az imádság legnehezebb problémájával foglalkozik, az úgynevezett meg nem hallgatott imádság kérdésével. Nem olyan ember szól hozzá ehhez a kérdéshez, aki maga nem szokott imádkozni és aki örömmel ragad meg minden kínálkozó kételkedést ahhoz, hogy gúnyt űzzön az imádságból. Olyan ember beszél hozzánk ebben az igében, aki maga is rendszeres imádkozó életet élt és azt a belső harcot, ami az úgynevezett meg nem hallgatott imádság kérdése körül minden imádkozó ember életében jelentkezik, saját maga harcolta meg. Pál apostol, a nagy imádkozó, beszél ebben az igében személyes vallomásként egy imádságának történetéről, amelyre e világ a maga nyelvén azt mondaná: meg nem hallgatott imádság.

1./ Az első, amit erre a kérdésre bizonyágtételképpen elmond, igen megdöbbentő: nincs meg nem hallgatott imádság.

Pál testében volt egy tövis. Világos, hogy jelképes ez a kifejezés. Nem tudjuk, hogy valóságban mi lehetett ez a tövis, mert konkrétan nem nyilatkozik róla. A tövis mindenesetre nem halálos baj, de olyan kellemetlenség, mely újra meg újra eszünkbe juttatja magát, fájdalmat okoz és zavarja életünket. Pál vallomástételéből is kitűnik, hogy ez a tövis akadályozta őt munkájában és elvette erejét. Ebben a tövisben a Sátán munkáját látta. Azt is mondja róla, hogy a Sátán angyala. A Biblia tudósai nagy általánosságban azt vallják, hogy ez a tövis valamilyen betegség lehetett Pál apostolnál. Talán epilepszia. Nem volt halálos, de mégis bizonytalaná tette életét és munkáját. Sohasem lehetett tudni, hogy mikor jön rá egy roham, mikor esik össze, mikor kezd el görcsösen vonaglani habzó, tajtékzó szájjal. Úgy látszik, egy-egy roham nem tarthatott sokáig, de mikor magához tért, olyan elesett és erőtelen volt, hogy nem bírta munkáját folytatni. Elképzelhetjük, hogy ez milyen nehézséget jelentett Isten ügyéért vállalt hatalmas

missziói munkájában. Nem lehet csodálni, hogy kéri, gyógyítsa meg Isten ebből a betegségből, szabadítsa meg testének tövisétől.

Emberi véleményünk szerint ez az imádság kedves lehet Isten előtt. Hiszen nem a maga egészségéért imádkozik, hanem Isten munkájáért. Ha nem volna Isten követe, akkor sokkal könnyebben hordozná el betegségét, de így azért szeretne szabadulni betegségétől, hogy felszabaduljon még jobban Isten szolgálatára.

Az sem mellékes ennek az imádságnak értékelésénél, hogy Pál benne a Sátán munkájának megrontásáért imádkozik ahhoz, aki azért jött, hogy a Sátán munkáját lerontsa.

Azt is figyelembe kell vennünk, hogy kitartó ez az imádság. Nemcsak egyszer mondja el s azután ráveti gondját egészen az Úrra, hanem mikor első imádságára nem gyógyul meg, hanem tovább gyötri a tövis, másodszor is imádkozik érte, s mikor a második eredménytelennek bizonyul, harmadszor is odaviszi ezt az ügyet kitartóan a szabadító Úr elé.

Azt sem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy az apostol, mikor ezt az imádságot mondja, "könyörög". Nemcsak elmondja tehát a kérését, nemcsak érvel mellette, nemcsak bizonyítani akarja a kérés jogosságát, hanem könyörög. Könyörögni pedig az szokott, aki tudatában van annak, hogy kérése teljesítését nem érdemli meg. Ez az imádság tehát alázatos imádság.

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy az imádkozásnál – dacára annak, hogy Isten nem személyválogató – mindig figyelembe vétetik az is, hogy ki imádkozik. Itt Pál imádkozik, Isten misszionáriusa, Isten nagy terveinek engedelmes eszköze és végrehajtója. Hogyne volna hát kedves az ő imádsága személyileg, tartalmilag s forma szempontjából is Istennek!

Isten mégsem gyógyítja meg. Pálnak ez az imádsága meg nem hallgatott imádság tehát? Nem! Isten meghallgatta, s ennek bizonyságaképpen felelt is reá, de nem teljesítette.

Nem Pál az egyedüli, akinek imádkozó életében ilyen tapasztalata van. Jézus Krisztusnak is van ilyen tapasztalata. Jézus sokat imádkozott. Legmélyebb, legmegrendítőbb imádsága a Getschemáné kertjében volt, amikor kérte Atyját, hogy müljék el tőle a keserű pohár. Itt is rá lehet mutatni arra, emberi ítélet szerint ez az imádság milyen kedves lehetett volna az Atya előtt. A fia kéri. Véres verítékkal, teljes lelki és testi odaszántsággal, bensőséggel kéri. Kitartóan, háromszor is kéri, mégis ki kell innia a keserű poharat. Jézus Getsemáne kertbeli imádsága tehát meg nem hallgatott imádság? Nem! Isten felelt reá. Angyalt küldött hozzá üzenettel. Isten meghallgatta, de nem teljesítette.

Nekünk sincs tehát meg nem hallgatott imádságunk. Meg nem hallgatott imádság az lenne, ha Isten elkergetne Színe elől bennünket, mikor imádkozni akarunk, ha torkunkra forrasztaná a szót, ha bedugná fülét és azt kiáltaná: Nem akarom hallani szavakat, takarodjatok szemem elől! Ezt soha nem teszi. Pedig ezt érdemelnénk! Ahogyan mi imádkozunk, ahogyan akaratumkat rá akarjuk kényszeríteni Istenre, ahogyan tanácsokat osztogatunk neki imádságunkban fölényesen, mintha mi volnánk a bölcsőbbek, ahogyan követelődzünk, vagy egyenesen parancsolunk neki, ahogy elfelejtjük megköszönni kegyelmét és segítségét, ahogy nem törődünk szavával: az mind arra adna jogot Istennek, hogy Ő se törődjön a mi beszédünkkel. Mégsem ezt teszi. Nincs meg nem hallgatott imádság, csak olyan van, amit meghallgatott, de nem teljesít Isten.

2./ Hogyan felel Isten a nem teljesített imádságra?

Van úgy, hogy nem felel rá. Az a felelete, hogy hallgat. Mikor a betániai hajlékban Lázár haldoklik, Mária és Márta követet küldenek Jézushoz azzal az imádságos üzenettel: "*Uram, akit szeretsz, beteg!*" Imádság ez is. Jézust tanítás és gyógyítás közben találja. Nem hagyja abba a tanítást, tovább gyógyítja azokat, akik még tovább is várhattak volna a gyógyulásra, s két álló napig nem indul el, hogy Lázárék imádságára feleljen.

Van úgy, hogy Isten nem a hallgatásával felel, hanem határozott "nem"-mel. Mikor Jakab és János egy samáriai faluban éjszakai szállást akarnak készíteni Jézusnak és övéinek, s a falu

egyetlen háza sem hajlandó befogadni őket, arra kérnek engedélyt Jézustól, hogy mennyei tűzzel pusztítsák el a szívtelen falut. Ez is imádság, és erre Jézus határozott nemmel felel: *"Nem tudjátok minémű lélek lakik bennetek, ti mennydörgés fiai!"*

Van úgy, hogy az Úr felelete az imádságra lényegében ez: Most nem! A kánai menyegzőben Mária, mikor gondos anyai szeme észreveszi, hogy az utolsó pohár bor van az asztalon, felhívja figyelmét fiának erre a zavaró körülményre, mondván: Nincs boruk. Ez is imádság. Jézus azt feleli: *"Nem jött még el az én óráim!"* Nem utasítja vissza határozottan, de nem teljesíti. Legalábbis akkor nem, amikor az imádkozó már sürgősnek érzi a segítséget. Amikor Ő látja elérkezettnek az időt, akkor majd teljesíti.

Van úgy, hogy Isten magyarázattal felel a meghallgatott, de nem teljesített imádságra. A Gecsemáné kertben is így felelt fiának. Megmagyaráztatta neki az anyallal, hogy nem lehetséges másképpen a váltság. Ha azt akarja, hogy az emberiség szabaduljon meg a kárhóztától, ki kell innia a keserű poharat. Ha nem akarja kiinni a keserű poharat, kárhóztatban marad a világ.

Pál apostolnál a tövisétől való szabadulásért könyörgő imádságára is ilyen magyarázattal felel az Úr.

3./ Mivel magyarázza az Úr imádságot meghallgató, de nem teljesítő magatartását?

Maga Pál mondja: *"Ezt mondá nékem: elég néked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által végeztek el."* Azok a gondolatok, amelyeket Pál ehhez a felelethez hozzáfűz belőle a maga számára, világosan mutatják, hogy Pál megértette: tövis nélkül kiesnék a kegyelemből és kiesnék az erőből is. Kiesnék a kegyelemből, mert elbizakodnék. Isten nagy és drága ajándékokat adott neki. Adott neki csodálatos kijelentéseket. Amiket ebben a szakaszban ezekről a kijelentésekről ír, azok sejtelemszerű mondatok. Úgy érzi, hogy olyan szent dolgok ezek, amelyeket Isten csak neki szánt kijelentésül, s amiket éppen ezért szemérmesen meg kell őriznie a saját titkának. Nem valók ezek a többi emberek elé. Másrészt azonban azért is ír ezekről csak ilyen sejtelmesen és rejtelmesen, mert ő maga sem tudná még saját magának sem pontosan megfogalmazni, hogy mi is az, ami vele történt. Csak annyit tud, hogy Isten csodálatos elragadtatásokkal ajándékozta meg őt. Ilyenkor azt sem tudta, hogy testben van-e, vagy testen kívül. Úgy érezte, hogy a mennyországban van. Olyan reális volt számára az Isten közelsége, a mennynek túláradó boldogsága, az a tény, hogy Isten szólt hozzá, hogy hallotta az angyalok énekét, hogy mikor elmúlt ez a látomása és hallomása, és visszatért megint ide a józan földi életre, mindabból, ami vele történt, csak valami elmondhatatlan, megfogalmazhatatlan boldogság maradt. Valami olyan, mint amiről a zsoltáríró ezt írja: *"Isten közelsége oly igen jó nékem!"* (73. zsoltár 28. vers). Mindezeknek a csodálatos kijelentéseknek az a nagy veszedelme és kísértése Pál apostol számára, hogy dicsekvővé és elbizakodottá tegye. A dicsekvő és elbizakodott ember azonban kiesett a kegyelemből. Kiváltságos és rendkívüli embernek tudja magát, Isten kegyeltjének. Úgy érzi, nem szorul Isten kegyelmére.

De Pál apostol nemcsak a kijelentések nagysága miatt forgott abban a veszedelemben, hogy kiesik a kegyelemből, hanem az eredmények nagysága miatt is. Pálban csodálatos missziói tűz égett. Ma, e világ nyelvén szólva, azt mondanák róla, hogy hatalmas ambíció fűtötte. Beutazta jóformán az akkor ismert egész világot. Hirdette az ígét kis gyülekezetekben, templomokban, piacokon nagy tömegek előtt, méltóságban lévők előtt, s amerre járt, lába nyomán mindenütt új gyülekezetek alakultak. Még börtönében is megtérésre jutottak emberek: börtöntöltelékek, aki vele közös cellába voltak bezárva, vagy zord örök, akikhez hozzá volt láncolva. Akármilyen sokat dolgozott s akármilyen nagy eredményeket tudott is felmutatni, még mindig kevésnek érezte azt, amit csinált. Csontjaiba rekesztett tűzként égett benne a missziói láng és ez hajította őt mindig célegyenest előre. Ezért imádkozik itt is több erőért, a munkában akadályozó tövis eltávolításáért. Ha Isten meghallgatta volna könyörgését és ezt a gátló körülményt kikapcsolta volna munkájából, kiesett volna a kegyelemből, mert elfelejtkezett volna erről, hogy csak

haszontalan szolga, és hogy nem ő munkája azt, ami eredményként jelentkezik szolgálatánál, hanem Krisztus kegyelme.

Pál megértette, amit Ura feleletül adott neki könyörgésére. Belátta, hogy kell a tövis. Kell ahhoz, hogy emlékeztesse őt esendő emberi voltára, s megtanítsa arra, hogy Krisztusnak tulajdonítson mindent. Nemcsak keserű belenyugvásként fogadta el Isten döntését, hanem egyetértéssel és boldog hálaadással. Lehet, hogy azelőtt úgy beszélt testi töviséről: átkozott tövis! Ezentúl így mondotta: áldott tövis! Lehet, hogy azelőtt titkolta, talán szégyellte is ezt a tövist, ezután nem hallgatott róla, nem titkolta. Tudta, hogy szükséges ahhoz, hogy benne maradjon a kegyelemben s másokat is bevigyen a kegyelembe.

Meg nem hallgatott imádság? Nincs ilyen! Isten minden imádságot meghallgat. Meg nem hallgatott isteni felelet van, és ez a mi bűnünk.

Ámen.